



LegendMan en de letterdief

Door Machiel Emmering. Voorleesduur: rond de 10 minuten. Voor 5+

LegendMan moest even de stad in, omdat hij boodschappen nodig had. Hij liep langs de winkels en er viel hem wat vreemds op. Het begon bij de bloemist. Daar stond een bord met: "bosje tupen: 3 euro". Slordig, dacht hij, daar zou toch "tulpen" moeten staan. Bij het lunchcafé stond "er is weer vierboesemsap". Vierboesemsap? Sap met vier boezems? LegendMan bedacht: hier is ook wat weggefallen; er moet natuurlijk vlierbloesemsap staan. En bij de supermarkt stond een bord met daarop: "in de aanbieding, krat pis voor 10 euro". Dit wordt wel heel raar, dacht LegendMan, je zou toch zeggen dat daar "pils" moet staan. Toen kwam hij bij bakker Karel, waar op een poster stond: "ekker krenteboen". Dit kon geen toeval meer zijn: er was iets aan de hand. Eerst bedacht LegendMan wat er moest staan. Met het eerste woord werd duidelijk "lekkere" bedoeld. En toen hij nog even teruggacht aan wat hij eerder had gezien, zag hij een patroon: de letter L ontbrak steeds! En dat betekende dat met "krenteboen" natuurlijk "krentebollen" werd bedoeld!

LegendMan liep naar binnen en zei: "hee Karel, ik heb gezien dat in de hele stad de letter L is verdwenen en dat er ineens overal hele rare teksten staan, wat is er aan de hand?" Karel antwoordde: Heb je het gerucht nog niet gehoord LegendMan? Het blijkt dat we te maken hebben met ... de LETTERDIEF. We dachten dat hij een fabel was omdat wij er nooit iets van merkten, maar nu is hij duidelijk in ons land, en heeft hij de L gestolen! Gelukkig heb je geen geschreven tekens nodig om te kunnen praten, dus we kunnen de L nog wel uitspreken, maar als we de letter willen schrijven gaat dat niet meer. Dat is heel onhandig! LegendMan wilde dit even testen. Hij vroeg pen en papier aan Karel en schreef zijn eigen naam op. Tot zijn verbazing stond er "EgendMan" op papier. Het was inderdaad niet meer mogelijk om de L te schrijven! Tja, onhandig, dacht hij, maar geen levensgroot probleem.

Een paar dagen erna moest LegendMan toevallig weer langs dezelfde winkels. Bij de bloemist zag hij "boje tupen". Bij het lunchcafé stond "vierboeemap". En bij de supermarkt stond "krat pi". Er was duidelijk **nóg** een letter weg, en daarmee werd het toch echt behoorlijk onleesbaar. Als je niet wist wat er stond kon je het er ook bijna niet meer uit halen. LegendMan concludeerde dat de letterdief weer had toegeslagen, en dat hij deze keer de letter S had gestolen. Ook bedacht LegendMan dat dit, nu er pas twee letters weg waren, al heel snel problematisch werd. Hij moest dus wat doen. Hij besloot de letterdief op te sporen.

Omdat LegendMan heel goed is in zoeken vond hij de letterdief al vrij snel, in een hutje op de hei. De letterdief zag er heel aardig uit. Maar ook een beetje bezorgd. Hij vroeg: je bent hier zeker vanwege de letters hè, LegendMan? Die antwoordde: ja, ons leven op straat wordt er niet handiger op als we steeds minder kunnen schrijven. Om nog maar te zwijgen over wat

Legendman

we in schoolboeken kunnen opschrijven. Straks kunnen we niets meer leren! Waarom steel je de letters eigenlijk? Nou, legde de letterdief uit, ik kom van een andere planeet, en daar eten we alleen maar letters. Met één letter doe ik makkelijk een week, maar dan krijg ik trek in een volgende. Letters eten ... LegendMan snapte niet hoe dat werkte, maar hij had wel gezien dat het al heel snel heel vervelend werd. De letterdief zei: ik wil niemand kwaad doen, maar ik kan niks anders eten dan letters. Kan jij me helpen met een oplossing?

Met de 26 letters van ons alfabet ging het niet opschieten, die mocht de letterdief niet verder opeten. LegendMan dacht even na, en kreeg toen een idee. Als je nou eens naar China vertrekt! Daar hebben ze een gigantisch alfabet van vele duizenden tekens. Hele mooie ingewikkelde grote, daar doe je per stuk vast extra lang mee! En het zijn er zó veel, dat ze zelf niet eens precies weten hoeveel het er zijn. LegendMan dacht: dan moeten ze er toch makkelijk een paar honderd kunnen missen. En de letterdief dacht: hmm, Chinees, dat klinkt wel lekker! Opgewekt vertrok de letterdief. En de stad was erg blij dat LegendMan dit had opgelost.

Een maand daarna ging LegendMan naar zijn favoriete Chinese restaurant. Hij bestelde babi pangang, maar het viel hem op dat er verschillende open plekken in de Chinese woorden op de kaart zaten. Hij voelde zich wat ongemakkelijk en vroeg aan de eigenaar wat hier aan de hand was. Ohhhh, zei de man, het is vleselijk, in mijn land wolden lettels gestolen, en die veldwijnen hiel van de kaalt! Vleselijk! Ai ai ai, dacht LegendMan, het is daar nog erger dan hier! De letterdief moet de letter R hebben gestolen, en deze man kon de R kennelijk niet eens meer uitspreken! En LegendMan dacht: dit is mijn schuld, ik heb de letterdief die kant op gestuurd! Hij zei tegen de eigenaar: ik vind het heel erg van de gestolen letters en dat u er zelfs een spraakprobleem van krijgt; ik ga er wat aan doen! De eigenaar zei nog: spraakprobleem? Ik zeg toch niks laals? Maal we willen geen lettels meel kwijt! LegendMan keek even verward en vertrok toen maar, op naar China.

In China was de letterdief weer snel opgespoord; LegendMan was van een kastje naar de Muur gegaan. Een enorme muur, duizenden kilometers lang. En daar zat de letterdief op een bepaald punt. Al snel was het gesprek hetzelfde als de vorige keer. Weliswaar hadden de Chinezen meer letters dan wij, maar ook daar werd het natuurlijk vanzelf hinderlijk dat woorden niet meer geschreven konden worden. Tja, dat snap ik, zei de letterdief, maar hoe lossen we dit nou op? Ik kan toch moeilijk niets meer eten, dat kan geen enkel wezen! Weet jij niet weer iets slims te bedenken, LegendMan? Die kreeg een idee. Luister letterdief, als jij leeft van mooie letters die voor de mensen op deze planeet nodig zijn om mee te kunnen schrijven, is het dan niet een idee dat jij gewoon je eigen alfabet gaat maken? Dan teken je iedere keer als je trek hebt een mooie, nieuwe, stevige, sappige letter! En dan kan je bovendien mee terug naar ons land, zodat je leuk gezelschap kan opzoeken! Dit vond de letterdief een briljant idee. Samen gingen ze terug naar Nederland.

Toen ze terug waren ging de letterdief meteen aan de slag. Eerst schetste hij heel vluchtig een lettertje op de proef. Die zag er niet slecht uit, en het werkte als een goede snack. Dat smaakte naar meer! Hij tekende nog een paar fantasierijke letters, en die waren echt mooi. LegendMan was ervan onder de indruk. Hij zei: dit moet je aan anderen laten zien! En zo organiseerden ze samen een expositie. Iedereen kwam. Vooral bakker Karel was enorm

Legendman

enthousiast. Hij zei: deze letters zien er zó mooi en lekker uit, dat je ze wel zou willen opsnoepen! Nu kunnen wij natuurlijk geen letters eten, maar ... wat zouden jullie ervan denken als ik deze mooie tekens namaak als ... banketletters?! Iedereen smulde nu al van het idee. Dus bakker Karel ging aan de slag, en de letterdief ook om mooie nieuwe letters te maken.

Kort daarop was er een banketletterfeestje. De letterdief was de eregast. Bloemist Yvonne zei: we kunnen je nu je ons letters brengt in plaats van dat je ze moet stelen natuurlijk niet meer de letterdief noemen. Laten we je de letterzetter noemen! En dan krijg je een galerie waar je je mooie werk aan ons kan laten zien. Dan maakt Karel de letters zo nu en dan na in banket, en af en toe pak je één van je eigen werken om te kunnen eten. Zo wordt de galerie een soort museum, een voorraadkast en een kookboekfoto tegelijk. En zo ging het. De letterzetter bedankte LegendMan heel hartelijk omdat het door zijn idee zo goed was gelopen. Iedereen was helemaal blij met elkaar en het werd een vrolijke boel.